

Blahouš Voharčík

Střelnice

Mládí (Motivace)

Je 9. prosince 2017. Děti se vrátily ze střelnice. Probíhal tam „První a poslední výstřel“. Poslední proto, že už v roce 17 další jiný nebude a první proto, že střelnice prošla opravou. Ony tam totiž shnily zábrany sloužící k tomu, aby se případná střela, která by mohla doletět dál, než je třeba, o ně zarazila. Jinými slovy – konstrukce, která omezovala výstřelnou. My tankisti bychom řekli: „K omezení elevace nad 25 stupňů“. Sám jsem se této události neúčastnil, protože jsem úředně potvrzený mrzák a tělo mi funguje jen někdy a zrovna dnes jsem tomu nemohl poručit. Dcera Jájina přišla nadšená, a asi ještě pod silným dojmem z povedené a milé akce mi navrhla, abych sepsal dějiny střelnice. Ono se to řekne. Na data jsem byl vždycky slabší a v letech, kdy už ani na statku staršího vola nemají, si člověk pamatuje pouze zlomky. Ale nápad se mi na první dojem zdál zajímavý a tak to tedy zkusím.

Tady v Žirovnici mělo hodně mých vrstevníků, a možná že celá jedna generace, vyloženě militantní sklony. Mé ročníky prodělaly válku, někteří si pamatují i partyzány. Já jsem osobně celý rok žil v jedné chalupě s celým praporem rudé armády (početně spíš se zbytkem roty). V lesích se pohybovali banderovci, ve fabrikách byli ozbrojení milicionáři, a do toho z radia věčné nadávky na válečné štváče, zaprodance kapitalismu, diverzanty, vlastizrádce a já nevím co všechno. Se zbraněmi jsem si hrál už jako malý kluk a to na statku mého dědečka v Sedlištích u Vyskytné, kde bylo úplně normální, že pušky, šavle, revolvery a pistole byly přístupné všem, protože ruští vojáci nikdy nevěděli, kdy je budou potřebovat. A tak s nimi někdy i stříleli. Já jsem z toho byl celý paf a to okouzlení militářiemi už mi zůstalo. Někdy v červnu 1945 přijel táta, co by rotný čs. armády na dovolenku, tak samozřejmě s flintou. S flintou proto, že předtím někde honili germány. A ta flinta stála opřena o zeď v kuchyni a já se od ní nehnul. Dodnes ji vidím. Byla to M98, zřejmě hodně používaná a pro mě tím vzácnější. A táta byl u mě king. Ty flinty jsem znal. Na Janžuráku s nimi cvičili němečtí vojáci a v zákopech na horizontu směrem k Počátkům s nimi i stříleli. A já s Jardou Severovým a Jardou Povolným, později zvaným Prgola, jsme se tam pořád motali. Ale ta tátova flinta, ta byla jiná, ta byla naše. Krátce na to jsme se přestěhovali do podnájmu do domu číslo 371 v Žižkově ulici v Žirovnici. Bylo to vedle školy, kde bydleli do 5. 5. 1945 Němci. Zahrada tohoto domu byla obezděna asi 2,5 metru vysokou cihelnou zdí. Za ní na naší straně byly keře rybízů a angreštů. A za tu zeď, když Němci utíkali, Němci

naházeli, co se dalo. To si nepřejte, co se tam ještě po deseti letech dalo najít. Ale táta o tom nesměl vědět. A už bujel směnný obchod a už se vymýšlelo. Ti starší kluci byli nejen dobří zbrojaři, ale i zdatní pyrotechnici. To byly panečku handle. Řekl bych, že nějaký ten zbrojařský krám měl každý kluk. Bohužel na nás menší zbylo jen to podřadnější, jako třeba perkusky nebo lefošky. Ale i s těma se dalo. To se do bubínku daly vložky, do nich ževelotka, šlohnutá tátovi myslivcovi, trochu střelného prachu, koule a už to jelo. A u těch ládovaček se to dalo odpálit i sirkou. Ostatně popsat všechny ty figle by bylo na samostatnou knihu. Hlavně, že to dělalo rambajs. A těch flintiček a pistolek nebylo málo. Míchal se černý prach ze síry, ledku a černého uhlí, vyráběl se jododusík, míchal travex s cukrem. Z travexu se dělaly rakety a dělobuchy. Bouchalo se z karbidu vápníku, ze suroviny pro výrobu acetylenu. A došlo to tak daleko, že byla vyrobena třaskavá bavlna a dokonce i pokus na výrobu třaskavé rtuti byl úspěšný. Hlavně že to bouchalo. Ale to už o nás věděli příslušníci veřejné bezpečnosti a pomalu na nás začali sbírat informace. Ale nám nějak nepřišlo, že bychom dělali něco špatného. Snad kromě tátů nám nikdo neřekl „kluci, tohle se nesmí“. A výsledky naší činnosti se brzo dostavily. Ajík s Kaštanem našli za trámem u Volfů rozbušky do dynamitu a nikým nepoučení do jedné z nich strkali zapálenou sirku, až to bouchlo a Ajík chodil půl roku s černou páskou jako Žižka. Já s kamarádama jsme v lesíku u Hamru prováděli zatěžkávací zkoušku doma vyrobeného dělíčka. Po přiložení doutnáku k pánvičce se ozvala ohlušující rána, zahalil nás dým doma dělaného prachu, lafeta se zaryla do země a lauf odletěl, aniž jsme ho našli. To byl zákluz. A taky klika. Rána přilákala soudruha Jízdného, zvaného kapr, uniformovaného ochránce lidového státu. Přestože přišel dost brzo po té dělovce, tak kromě smradu nic nenašel. Brzy na to odpálilo asi deset kluků nálož dynamitu, který šlohl svému tátovi, co bydlel v Moskvě a v Balkově lomu dělal střelmistra. Pařez vyletěl vysoko nad les a rána se údolím Žirovničky nesla jako ozvěna třikrát. Kamarád sebral tátovi lancasterku a jiný kamarád tátovi patrony, a flintu jsme se jali zkoušet za humny Pihávkovy stodoly. Když padla rána, tak se flinta zlomila a u Tampírů, co bydleli u Hlinišť, zavyl pes. No a já s kamarádama jsme se jali zkoušet ládovačku nevalného vzhledu, kterou jsme pro jistotu uvázali do okna koupelny v domě čp. 375 směrem do zahrady. Po ohlušující ráně a plné koupelně smradu jsme našli ještě rozšmelcovaného kohouta bez hlavy. A tak to šlo stále. To se psal rok 1956, v Maďarsku byla kontrarevoluce, váleční štváči stáli za dveřmi, éterem zněla prokletá Svobodná Evropa, balony zaplavovaly naše české území štvavými letáky a falešnými penězi, a tak se tomu muselo zamezit. Nás už měli přečtené a tak šli téměř najisto. Pro mě přišel do školy soudruh nadporučík Vodička. Byl děsně mrňavý, ale o to důležitější. Vedl mě přes Kamenici nad Lipou jako desperáta, a to mi dělalo dobře. Panečku, to holky čuměly. Ale u

sonybojů mě úsměv přešel. Oni fakt věděli všechno. Já jsem měl štěstí, že jsem těsně předtím své radosti vyhandloval, a tak mi zbyla jen vzduchová pistole anglické výroby, dvouhlavňová ládovačka systém Lorenz a pěkný kord. Ten se mi moc líbil, protože jsem zrovna četl Tři mušketýry. To vyšetřování trvalo čtyři dny, a to celé. Večer mě odvezli domů, tam mě do rána hlídali rodiče, ráno mě sedanem zase odvezli do Kamenice nad Lipou. Když to skončilo, tak mě poslali k okresnímu prokurátorovi. Ten mi sdělil, že to sice není proti zákonům, ale že se to nesmí, tak abych si dával bacha, protože bych mohl ublížit hlavně rodičům. No ale trojku z chování za držení zbraně jsem dostal. Je zajímavé, že později dělali ve velkém sále ONV v Kamenici nad Lipou výstavu toho, co kde zabavili, a moje věci tam nebyly.

Ale ten vztah ke zbraním ve mně zůstal a stále ještě je. Věděl jsem, že my, kluci ze Žirovnice, se po maturitě na vysokoškolské studium nedostaneme. Pro tu militaristickou motivaci jsem se proto hlásil do vojenské školy. Tam tenkrát dělali stejný nábor jako na horníky a dalo se tedy čekat, že mě vezmou. Ale ne. Soudruh školní inspektor, snaživý a servilní zastánce nového politického uspořádání ČSR, se nechal slyšet: „Jak by to vypadalo, aby syn živnostníka byl důstojníkem lidové armády“. A tak jsem po maturitě nastoupil do kamenolomu ve Stojčíně. A začalo to znova. Pan Brýna a pan Přečch byli střelmistři. A střílelo se každý druhý den. Někdy „za lasu“, jindy „na přílož“. Ta nádhera. Ten rambajs. Škoda, že mě osud odvál jinam. A na vojně to samé. Tehdy byla krize v Berlíně a na Kubě, samá pohotovost, samé cvičení. Patron, granátů a jiného střeliva bylo dost – ne jako teď, a tak se střílelo a střílelo. A kdo chtěl, třeba jako já, mohl střílet i mimo zaměstnání. Samozřejmě, že organizovaně, ale to bylo jedno. Kanón, kulomet, samopal a pistole, to mi šlo. S flintou to bylo horší. Na tu jsem špatně viděl. Ale u tankistů jsme flinty stejně neměli.

Střelecký klub

Co já si pamatuji, tak první střílení se odbývalo v místě, kde je vjezd na fotbalový stadion. Tehdá tam byla hráz od protrženého rybníka, a proti té se střílelo z malorážky. Střílela tam parta vedená Zdeňkem Kolářem, zvaným Pták. Další střelce neznám, oni nás tam moc nepouštěli, asi věděli proč. Ale střílelo se tam často a z doslechu vím, že i dobře. Určitě ve vyšších výkonnostních třídách. V době, kdy jsem byl na studiích a na vojně, tedy v roce 1957-1962, se střílelo od prostřední stoky směrem na Panskou stráň. Tam stříleli hlavně kluci z učňáku. V době, kdy jsem se vrátil z vojny, tedy někdy v roce 1962 a dál, se už střílelo v lomu mezi dnešní Jitřenkou a rybníkem Pulečkem. Tam střílel Bolajz Doležalů, Vokoun Cimlerů a ještě další. Ti byli všichni dobří. Něco mezi 2. výkonnostní třídou a mistrem sportu. Chvilí jsem tam chodil okukovat, a pak mě

vzali. Bolajz povídal: „Vohryzku, jdi k támhle té skále, vystrč prdel, já vystřelím a ty vyskočíš. Jo.“ Slovo dalo slovo a byl jsem jejich. Šťastný, že si mohu střelit. Tedy žádný komfort. Na zemi stanová celta a asi po 40 metrech kličkování mezi kameny terče. A jen dva, více se tam nevešlo. Kvůli krátké vzdálenosti jsme si dávali menší terče. Něco jako Zátopek, taky trénoval v horších podmínkách a půllitrech. Ale patron bylo dost. Krabíčka malorážkových Long Rifle stála tři koruny a kdo střílel 2. výkonnostní třídu, je měl zadarmo. Flinty byly standardní a myslím, že i dnes by byly schopny slušného výkonu. Potom to nějak usnulo. Nějak nikdo nestřílel. Proč, to nevím. Ale já jsem měl tenkrát jiné starosti a tak jsem se po tom nepídil. Flinty byly uloženy v budově pošty, kde dřív bydlel jakýsi pan Jakeš, a ta místnost sloužila jako dílna pro výrobu a seřizování motokár. Tam velel Bohouš Kučera a hlavními aktéry byli Ajík Ježků a Ouše Píšťů. Oba ale měli stejné záliby jako já a tak nikým nehlídání vysadili dveře od té skříně, vyndali flintu, odmontovali pažbu a chodili pytláčit. Já už jsem se dříve poučil, a tak jsem se k tomu neměl. Co si budeme povídat! Ne že bych nešel, ale bál jsem se. A tak jsme se domluvili, že to zase zkusíme v tom lomu za Jitřenkou. Jenomže mě ta střelba z malorážky moc nešla a tak jsem se pídil po pistoli. Ale na tu jsem si musel ještě počkat. Ono jich moc nebylo, a také ji nemohli hned tak někomu půjčit. Mezitím se kolem nás začala scházet skupina zájemců o střelení a my každému, kdo měl zájem, střelení rádi umožnili. A najednou byla parta nadšenců a bylo to fajn. Asi někoho vynechám, ač nerad, ale vzpomínám si, že chodili kluci Klaškovi, tedy Pepík i Jarda, Piťák Cimlerů, Vráta Pokorný alias Komár, kluci Houdkovi, Ouše Píšťů, Ajík Ježků, Pepík Čekalů, Pepík Kejvalů a občas i Luboš Hadravů. Teda talenti mezi nimi byli. Takový Piťák nejen že dobře střílel, ale i dobře házel kamením. Vrabčáka na pět až deset metrů sendal téměř vždy. Všichni ostatní kromě mě a Kejvika stříleli nejméně na 3. výkonnostní třídu a tak nějak vznikl střelecký klub.

Posléze se o nás nějak dověděli výboři ze ZO Svazarmu a oficiálně nás jako Střelecký klub zaznamenali. Kdo bude vedoucím, bylo tenkrát jedno. Naše počínání bylo spontánní a vzájemně jsme si důvěřovali. Tedy až tak, že jsme flinty měli doma. Potom se o nás také dověděli i funkcionáři okresního výboru a začali nás obesílat pozvánkami na střelecké závody. První byl v Kamenici nad Lipou, potom v Pelhřimově, v Leskovicích a kde to šlo. To vyhrával Piťák Cimlerů, Pepík Čekalů, Komár Pokorný, Jarda Klašků a jiní. Na závody jsme jezdili bojovým tudorem se sklopenou střechou a tehdy to byla velká frajeřina. Ale výsledky kolísaly. Až jednou, když nás jako trenéry školil olympijský mistr Honza Kůrka, jsme se dověděli, že podle mezinárodních pravidel sportovní střelby se 1,5 promile alkoholu v krvi nepovažuje za doping, se výsledky začaly lepší. Někdy ovšem naopak. Potom byl v Žirovnici dostavěn

v akci Zet (Z) dům Svazarmu a výbor usoudil, že už jsme velký klub a že bychom mohli mít klubovnu. Vyklidili nám velkou zasedací místnost. Tam jsme měli skříně se zbraněmi a tam jsme také začali schůzovat. Bylo nutné mít vedoucího, protože se měl vydat společný zbrojní pas, a tak se musel někdo určit. Kdo to tak asi mohl být? Najednou jsem nikomu nevadil a byl jsem hoden důvěry. Přijímal jsem to s rozpaky, v některých momentech jako past. Pak se ale ukázalo, že nemám pravdu. Postupně, jak jsme jezdili po závodech, získávali jsme stále více známých a já se díky nim dočkal pistole. Byl to staříčkový Drulov, ale střílel velmi dobře. Když jsem si na něj zvykl, začal jsem střílet na úrovni III. výkonnostní třídy. To se k nám ještě přidali občasní střelci Pepík Kejvalů a Luba Hadravů, někdy i Vráťa Pokorný. Jednou, bylo to v neděli odpoledne, jsme stříleli s Jardou Klaškou a od Koudelků ze Stojčína šel Jirka Jůnů s Orákem Brýnovým. Mně to zrovna šlo a tak jsem se chlubil terčem. A Jirka Jůnů na to : „Ty vole, tohle střílím od boku“. Padla sázka a já prohrál. K tomu bych chtěl dodat, že takových talentů je víc, ale na stav je nedostanete. Chci tím naznačit to, že někdo je prostě talent a jiný to musí vydřít. To druhé je můj případ. Poučení? Bez tréninku to nejde. Na ten Drulov se nachytalo více zájemců a tak střelba z pistole byla častější. Ona střelba z malorážek chtěla své, a tak jsme kvůli vzdálenosti k terčům začali střílet v Balkově lomě. Ale to se zase nelíbilo Počáteckým. Tak jsme vymysleli, že tu naši střelnici prodloužíme na 50 metrů tím, že za potokem uděláme střeliště. To jsme ale museli stavět hlídky, protože v místech, kde lítali střely, mohli chodit lidé. To střeliště jsme postavili, dokonce na čtyři stavy. Ale ono se tam muselo lézt přes lávku a terén k terčům neskýtal ani ten mizerný komfort jako předtím. Střelectví se v té době v okrese Pelhřimov slibně rozjíždělo a o střelcích se začalo více mluvit. Možná i proto, že olympijský vítěz Honza Kůrků je z našeho okresu - z Ondřejova - a nás jako trenéry i střelce si vzal na starost. Říkával, že je stále co vylepšovat. Ony si toho všimly i školy, protože se začaly tvořit i střelecké kroužky na školách. Tak i mě tehdy oslovil soudruh vedoucí pionýra žirovnické školy a já nabídku přijal. Žádné dlouhé přípravy, žádné dlouhé povídání. Dostali jsme k dispozici školní tělocvičnu a šest vzduchovek. Ale ty nestály za nic, a tak se tam obratem objevily moderní Slavie 631. Tělocvičnu jsme mohli používat jedenkrát za týden po vyučování, nejdříve však v 17 hodin. Z toho měl největší radost pan školník, také nám to dával patřičně najevo.

Jak jsem již uvedl, měli jsme tělocvičnu a šest vzduchovek. Jinak nic. Děti přišlo asi třicet a střelivo a terče jsem si musel přinést sám. Proto jsem všechny děti přihlásil do Svazarmu, kde jsme diabolky, terče a jiné pomůcky dostávali zadarmo. Škola tak měla o kroužek víc, někdo měl splněný úkol a ty se starej. Pro případ, kdybychom diabolkami poškodili dřevěný obklad tělocvičny, sbili jsme z odpadů z rakvárny jakousi zábranu, na tu jsme navěsili čtyři lapače,

položili žíněnky a už se střílelo. Každý rok začínalo asi třicet dětí a ke konci roku zbývalo tak deset. Ti lepší postupně přecházeli do dalších let a z těch se tvořilo jádro střelců střílejících až do dnes. Tehdy se stále střílela okresní střelecká liga a v té jsme obsazovali třetí až čtvrté místo. Na pelhřimovské děti nebo na děti z Horní Cerekve jsme nikdy neměli. Ale hodně kluků i děvčat dosáhlo na výkonnostní třídy. A zase škola vykazovala činnost, aniž na tom měla zásluhy, a té činnosti asi bylo málo, protože padla nabídka, že by se kroužek mohl rozšířit a že by vedení mohlo být i placeno. A tak jsem přemluvil Zdeňka Severu, aby mi s dětmi pomáhal. Ale ten neměl trenérské zkoušky, a tak si je musel po nedělích udělat. Děti jsme měli víc, i se vícekrát střílelo, ale když šlo o proplacení, bylo mi sděleno, že ta činnost je slabá a dostali jsme dohromady 380 korun. Když uvážím, že jsme na pelhřimovské neměli, tak nemohu nezpomenout, že ty děti byly vedeny učiteli a že měly tehdy jedny z nejlepších vzduchovek, které se u nás daly sehnat. Většinou Henelky s kompletním příslušenstvím. Kdo o tom něco ví, dá mi za pravdu, že je to jiné kafe. Ostatně, druhé děti na závody vždy doprovázely zaměstnanci škol. Ale střílet jsme naučili každého.

Samozřejmě, že kromě toho pionýrského kroužku běžela činnost střeleckého klubu dále, ale jak jsem již vícekrát uvedl, ta střelnice už požadavkům na lepší trénink moc nevyhovovala a navíc na Jitřence bylo stále více hostů. Celé léto tam byl pionýrský tábor. Proto jsme začali zase více střílet v Balkově lomě a to jak z malorážky, tak z pistole.

Nezávisle na střeleckém klubu vznikl i KDPZ (Klub důstojníků a praporčků v záloze). Těch bylo také asi padesát a navíc hodně z nich byli vynikající střelci od pánaboha. Chvilku jsme si nemohli vyjasnit kompetence, ale posléze jsme se shodli a začali pořádat společné akce. Jednou z těch akcí byl i zmíněný svazarmovský den a hlavně místní závody ve střelbě. To se odehrávalo v Balkově lomě a byla to velká střelecká akce, jíž se zúčastnilo možná až sto lidí. Na té první akci bylo deset družstev mužských a pět ženských. Občerstvení, diplomy a ceny. I jsme si museli několik zbraní půjčit. Tehdy na tom bylo střelectví v Žirovnici tak dobře, že nás oslovil i OV Svazarmu, že máme vyslat své zástupce do okresní střelecké rady. Tady nastala velká příležitost doplnit naši výstroj a výzbroj. Tak přibyla margolína, další Drulov, Šampionka a posléze i tři Vostoky. A všechny pistole našly své střelce. A střílelo se a dobře. Závody objížděli hlavně Vráťa Pokorný, Piťák Cimlerů, klucí Houdkovi, kluci Klaškovi, Jírka Jůn, Robert Voharčík, Martin Adensam, Pepík Čekalů a další. Jako hvězdy zazářily i děti Pickovy. Luba se ukázala jako veliký talent. Rychlopalbu střílela na přeborech z horší pistole než pelhřimovští, a přesto ji pelhřimovští trenéři obdivovali. Ještě ten den přišli, ať jim jí dáme, že u nich bude mít lepší podmínky. Inu, proč ne. Posléze byly obě Pickovy děti vyhlášeny jako nejlepší

sportovci Svazarmu. V té době došlo z osobních důvodů ke změně vedení střeleckého klubu. Byl navržen a schválen Vráťa Pokorný a pomáhala mu v tom jeho žena Ilona. A nevedli si špatně. Staré vzduchovky typu 620 byly vyměněny za typ 631 a 631 de luxe, přibyla spousta střeleckých pomůcek, jako dioptry a dalekohledy, a pořád se dobře střílelo. Pepík Čekalů vyhrál krajský přebor a dosáhl na mistra sportu a jako takový měl pelhřimovské reprezentovat ve Wiesbadenu. Jaké bylo ale naše překvapení, když nominován nebyl. Tak jsme nabídli jindřichohradeckým, ať si ho vezmou. No a on jim to tam vyhrál. A o těch podmínkách, které tam měl, se nikomu ani nezdálo. I na trénink ho vozili. To jsem ale už měl jiné starosti, a tak jsem na čtyři roky vypadl ze svazarmovského dění. Chodil jsem jenom s dětmi, a to ne vždy. Často jsem si musel sehnat záskok, většinou dceru Jájínu. Ale střeleckému klubu to nijak neublížilo, naopak, dá se říci, že střelců, a hlavně těch dobrých, přibývalo. Ale přibývalo také kritiky, většinou oprávněné, a to ohledně střelnice. Jak rostlo právní vědomí občanů, tak vznikla i otázka, zda se na těch místech, co střílíme, vůbec střílet dá, není-li to nebezpečné a zda jsou ty střelnice vůbec schválené. To víte, že nebyly. To si tak někdy někteří soudruzi řekli „Tady se může střílet“, a tak se tam střílelo. Ale já si nemohu vybrat, co bylo lepší. Když si dnes chcete zastřílet, tak vás jen vstupné na střelnici stojí minimálně 100 korun. O nákladech na střílení vůbec mluvit nemusím. Například za patronu do Nagantu, kterou jsem dříve pořídil za 50 haléřů, dají dnes jeho majitelé i 30 korun. Za dobrou malorážkovou i 2 koruny a domácí přebíjené ráže 9 mm pod 3 koruny nejdou. A už vůbec nevím, komu vadil Svaz pro spolupráci s armádou. Ten SVAZARM v Žirovnici byla jedna velká organizace, která se opravdu velmi dobře starala o své členy z hlediska jejich sportovního nebo zájmového vyžití. Mládež se rozhodně neflákala po ulicích a nehulila marjánu. Převažoval tam zájem hlavně o práci v automotoklubu a k tomu směřovaly i jeho hlavní aktivity. To je třeba postavení budovy Svazarmu se svépomocnou dílnou, vybudování fungujícího autokempu Panistávka a provoz dalších klubů, jako třeba modelářský, hifi, motokáry... Děti na motokárách vyhrávaly i mezinárodní závody.

Střelectví jako takové bylo "popelkou" a začalo být bráno na vědomí až s přicházejícími výsledky, které na Žirovnici nebyly zanedbatelné. A střílelo nás snad kolem padesáti. K tomu velmi dobře fungující KDPZ. Oni ale stříleli většinou z velkorážných zbraní a měli jiné aktivity než my. Ale to střílení bylo společné. A tak se začaly pořádat různé střelecké závody mezi všemi organizacemi Národní fronty nebo podniků. Již jsem psal, že v Balkově lomě se scházelo nejméně deset družstev. Velké akce, hodně cen i hodně dohadů, protože nebyla jednotná pravidla pro rozhodování. Ale nakonec to byly vždy akce povedené, hlavně proto, že KDPZ měl s organizováním daleko větší

zkušenosti. S občerstvením a s dalšími doprovodnými akcemi náš střelecký klub nikdy nepočítal a ani na to neměl. Ve výboru ZO tehdy zasedali jak členové Střeleckého klubu tak členové KDPZ a z toho vzniklo zastoupení, které při hlasování střeleckému sportu přineslo první výsledky. A začalo se přemýšlet o vybudování nové střelnice. Prvně jsme mysleli, že na Panské stráni nebo proti Vitikromu. Potom nad rybníkem Budín, v korytu potoka od Struh. Také pod hrází Ježkovského rybníka a i jinde, ale ani jedno místo nebylo z balistického hlediska vhodné. Vždy ta střela mohla někam doletět a někomu ublížit. Až ten lom pod fotbalovým stadionem. Nejspíš se zde někdy těžil písek, a když už tam nebyl, tak to zůstalo ladem. Běhali jsme tam s pásmem a nakonec usoudili, že by to šlo. Dalo by to padesát metrů, ale opravdu víc ne. Z jedné strany potok, z druhé skály. Následovalo zjišťování, komu místo patří. Tehdy to bylo označeno jako „ostatní“ a tak nic nebránilo tomu, aby se o výstavbě střelnice dalo uvažovat. S nápadem jsme přišli na výbor ZO. Při hlasování jsme střelnici těsně protlačili. Tehdy už něco vydělával autokempink a tak nám účetní sdělil, že lze uvolnit 27.000 Kčs. Projektovou dokumentaci jsem svěřil stavebnímu inženýrovi, který celou věc bravurně a rychle vyřídil. Vymyslel i automatické ovládání terčů a jiné vychytávky, ale to pro náš záměr byla jen idea. Potom bylo třeba zajistit balistické posouzení. Bez toho jsme nemohli žádat o stavební povolení. To jsem se obrátil na majora Klůce, pyrotechnika krajské správy, kterého jsem znal, protože s mým strýcem Edou Voharčíkem a panem Janů ze Žirovnice odminovávali Duklu a kamarádili se. Úřední posouzení už ale dělal jeho nástupce, také balistik. Stavební povolení pak už nebyl problém. Ale jen ty potřebné papíry a to další kolem nich trvaly dva roky. A to ještě nebyla vyřešena dodávka elektrického proudu, hygienického zařízení a vody. A co teď? Zkušenosti se zemními pracemi neměl žádný z nás, a já jen z hlediska bezpečnosti práce. To kdybychom chtěli dodržet, tak jsme neudělali nic. A tam měl vzniknout prostor zhruba 40x60 metrů, aby se tam dalo střílet. To znamená 50 metrů na střílení a 10 metrů na budovu, kde měly být ještě sklady. V tehdy platných hygienických předpisech jsem vyčetl, že pokud je zdroj vody a hygienického zařízení u sportovišť do vzdálenosti 150 metrů, může se po dohodě s majitelem tohoto zařízení uzavřít smlouva, která bude součástí podkladu pro vydání stavebního povolení. Myslel jsem si, že to nebude problém, ale když jsem s tím přišel za zástupcem Slavoje, s hrůzou jsem zjistil, že náš záměr už zase někdo někomu vykecal a že místo střelnice by tam mohly být tenisové kurty. Nicméně i to se dalo zažehnat. No a zavedení elektrického proudu bylo plánováno tak, že by se dalo napojit na kabely vedoucí přes Panské pole na autokemp. Tak jsem využil kamaráda, který tehdy dělal předsedu melioračního družstva v Kamenici nad Lipou, aby mi tu plochu zplanýroval, a neuváženě jsem mu sdělil, že na to mám 27.000 Kčs, co mi

odsouhlasil výbor ZO. Přijel buldozer na tankovém podvozku a práce byla vidět okamžitě. Ale v době, kdy jsem se šel na místo podívat, byla hotova asi polovina práce a stroj byl pryč. Posléze jsem se dozvěděl, že stroj pracoval pro jinou složku národní fronty. Poslal ho tam můj vlastní brácha, co byl tehdy předsedou městského národního výboru. Faktura ovšem přišla na Svazarm. Tu informaci jsem dostal od účetního melioračního družstva. S ohledem na to, že facka se nosí v kapse dvacet let, jsem udělal to samé. Když byla celá plocha zplanýrovaná, zůstal uprostřed silný dub. Ptal jsem se proč. Prý je to strom vzácný a tak tam musí zůstat. Tak tam chvílku zůstal. Jenom nevím, jak byl vzácný a komu to načechralo ego. Ten rok došly peníze. Zbylo jenom drátěné pletivo, které jsem koupil za poloviční cenu při odprodeji nadlimitních zásob. A tak jsme začali s oplocováním pozemku. Jako sloupky jsme použili dřevěné pražce, které sehnal u dráhy další kamarád. Ty se zakopávaly na 80 cm do země. Někde to šlo. Ale na většině míst byla skála a někdy se ta díra kopala celý den. Ale pracovní elán neutuchal. A na brigádu nás chodilo i dvacet pět. Ten rok ale nebyla moc velká tržba z autokempinku, a tak nezbylo na materiál, ze kterého by se postavilo střešní se sklady. Z bouračky nějakého velkoskladu jsme po dohodě přitáhli dřevěné panely včetně nosníků a krovu. Bylo to sice plné hřebů a kramlí, ale co to na nás bylo. Když jsme chtěli založit základy na střešní, přišli jsme na to, že kdyby byly osazeny tam, co jsme si mysleli, nemohli bychom dosáhnout těch 50 metrů vzdálenosti k terčům. Jediným řešením bylo založit je více doprava a část potoku od Budína zasypat. Ani to dnes není poznat. V té době se prováděla nějaká rekonstrukce na stadionu. Někde uvnitř, uprostřed příjezdové cesty na stadion na pravé straně u lesa, stavěla jakási firma elektrickou kapličku. Věděl jsem, že to platí národní výbor. Někde jsem se tam motal a najednou mě kontaktoval nějaký soudruh slovy: „Vy jste pan Voharčík?“ „Ano“. „Tak mi řekněte, kam máme natáhnout ten kabel a chvátáme.“ Tak aby tam byla vykopána alespoň 60 cm rýha. Okamžitě jsem vyznačil trasu na střelnici a doporučil, aby přes most dali chráničku. Pro jistotu jsme kabel ihned po zavedení zaházeli sami. A tak jsme přišli k přípojce elektrického proudu. S bráchou jsem si to potom vyřídil osobně. A do toho přišla revoluce. Říkejme převrat, pro mě je revoluce marxistický termín. A to byl počátek divných vztahů brigádníků. Každý byl z jiného podniku, každý měl jinou filozofii, a ti, co potřebovali vyniknout v OF, osočovali ty, kteří tam nebyli nebo byli třeba členy KSČ. Docházelo k výměnám názorů, hádkám i trucům, a tak se brigádnická činnost úplně rozpadla. A výstavba střelnice stála. Sám jsem nemohl nic dělat, protože jsem vážně onemocněl. Střelnice mi bylo líto, ale nějak se to semlelo, zbyly nějaké peníze k proplacení brigádníků, a tak střechu a další důležité věci dodělali za úplatu členové výboru ZO Svazarmu. V té době začal, co by organizace, skomírat i Svazarm a následně s ním i KDPZ, proto byla

svolána schůze všech střelců, tedy KDPZ i Střeleckého klubu, která se konala v hospodě na Jitřence a bylo nás tam odhadem sto. Na této schůzi se oba spolky spojily v jeden a já byl zvolen předsedou. Jenomže sám jsem fyzicky pro střelnici nemohl nic udělat. Zaplat Pán Bůh, že tu byl Ing. Karel Matoušek. Ten si vzal dobudování střelnice na starost a musím říci, že velice obětavě a úspěšně. Na mě zbylo shánění materiálů a vyřizování papírů. Karel se obklopil věrnými a pokračoval úspěšně v započatém díle. Dlužno podotknout, že tehdá střílel 1. výkonnostní třídu a že to byl srdcař, jak jsem již naznačil. KDPZ jako takové sice bylo, ale počet těch, co by chodili na brigádu, byl minimální a také nebylo z čeho brát. Když jsme chtěli střelnici dodělat, bylo třeba nejen práce, ale i materiálu. A ten už tenkrát začal být drahý. Stála hrubá stavba a byla přikryta plechovou střechou. Zbývalo udělat vnitřní pobití a podbití a pobít plenty pro omezení výstřelné. Potom balistik rozhodl, že venkovní bariéry je nutno pobít plechem. To jsem využil známosti ředitele IBP Jihlava, a ten mi doporučil podnik, kde zrovna rušili nadbytečné zásoby. Ihned jsem se s nimi domluvil. Přivezli nákladák plechu za cenu 50 halířů za jednu tabuli. Ten plech se ale také musel natřít. A dokonce třikrát. Tak tu barvu jsem získal podobným způsobem. Protože se předpokládala velká hlučnost, chtěli jsme udělat i něco proti ní. A tak jsem v Pelhřimově v Komunálním podniku sehnal pásy molitanu. Těch jsme dovezli plnou dodávku. Cement a písek si vzal na starost Karel.

A potom začal zkušební provoz. Všechno dobré, ale tu hlučnost jsme nemohli snížit, ať jsme vymýšleli, co jsme chtěli. Nakonec se tam nabily ty molitany a stropy byly podbity kartonovými platy pro vajíčka. Ve Střelecké revui tvrdili, že je to dobré. Ale dobré to bylo jenom do kolaudace. Kolaudace byla slavnostní. Nejvíc na mě působil velký barevný terč, co vyrobil Láďa Váňů. Do toho terče si každý vyzvaný střelil a pod svoji díru se podepsal. Ten terč tam visí dodnes. Jenomže o tom, že střelnice funguje, se dozvěděli i policisté z Počátek. Zprvu se náčelník přihlásil jako člen, a zanedlouho tam střílelo celé oddělení včetně pozvaných. Oni si udělali svá družstva a s těmi jezdili na přebory. A protože jim to moc nestřílelo, zlanáři naše členy, aby stříleli za ně. Šlak by mě vzal, ale co naplat. Kluci tam měli daleko lepší podmínky a ještě ke všemu černé kombinézy z extra látky s nápisem Policie. Což to, to se dalo přežít. Ale ty důsledky. Představte si, že na čtyřech stavech se střílí dost rychle rážemi 9 mm a většími, a nejméně 4 hodiny tahem. To se nedivím, že nám Žirovničtí občané, co byli na sídlišti nebo v okolí, nadávali. To bych asi dělal také. Samozřejmě stížnosti a hygienické měření. Tím prvním jsme prošli. Já vím proč. Ale stejně se musela střelnice odhlučnit, a to zase zařídil Karel. A na to další nadělení. Ty pozemky, co byly vedeny za starého režimu jako „ostatní“, ty se vracely původním majitelům, v našem případě paní Ederové. Svazarm jako takový se rušil a vznikla tzv. AVZO (Asociace víceúčelových

základních organizací technických sportů a činností České republiky). Nad střelnici se smrákalo, a tak jsme začali s Jirkou Netouškem, který tehdy fungoval jako placený správce střelnice, hledat místo pro střelnici novou. Zase jsme obešli, co se dalo, až jsme přišli do údolí pod Rybník Valcha. Balisticky by to vyhovovalo a vyšlo by to i na nejméně 100 metrů.

V té době se moje zdravotní potíže zhoršily natolik, že mě jako chromého odvezli na neurochirurgii do nemocnice v Českých Budějovicích, kde jsem prodělal těžkou operaci a byl jsem rád, že lezu. Za nového předsedu byl zvolen Ing. Karel Matoušek.

K tomu, co jsem dosud uvedl, dodávám ještě několik postřehů, které znamenaly podstatné změny, případně i možnost, že by střelnice jako taková mohla být zrušena, případně zakázána. To, že se střelnice, hlavně díky Karlovi Matouškovi, vylízala ze zákazu činnosti za hlučnost, také ještě neznamenal, že její provoz bude nadále bezproblémový. První ránu dostala v době, kdy autokempink jako takový nevydělal tolik, aby si střelci mohli dovolit jakékoliv investice, natož platit jakoukoliv mzdu jejímu správci. V té době došlo k několika rozporům, které byly řešeny tak, že Karel, ač nemusel, se vzdal předsednictví, načež jej vystřídal Jirka Kulhánek. A nastal další boj o bytí. Jednak odloučení Střeleckého klubu od AVZO jako zajišťovací organizace a vytvoření vlastní organizace, tedy Střeleckého klubu Jednorožec. Po rozumné dohodě členů se klub spíše upevnil, leč přišla další rána. Dřívější zastřešující celostátní organizace AVZO si vzpomněla, že by v Žirovnici mohla mít nějaký majetek a pomocí svého právníka se snažila dostat jej pod své perutě. Střelnice tahanici ustála. Další pohroma přišla v době, kdy se všechny organizace podle zákona měly přejmenovat a tím znovu zaregistrovat. Nemohu zapomenout na nového předsedu střeleckého klubu Mgr. Karla Klimenta. Udělal všechno proto, aby bylo vyhověno ustanovením nového občanského zákoníku, balistika i požadavkům policie, a tak střelnice zase dostala zelenou. Když se chce, tak jde všechno. Podle mě i podle závěru balistika od policie je dnes střelnice čistá jako lilium. Tak hodně zdaru a úspěšnou reprezentaci Jednorožce. Ostatně žádný žirovnický klub nebo spolek to bájně zvíře v názvu nemá.